CERCUL „Tinerețe fără bătrînețe"

INVITATUL NOSTRU:

Prof. dr. docent THEODOR ILEA, medicul șef al orașului București

Redactorul: În calitatea dv. de medic șef al orașului București, v-am ruga să ne spuneți cum vedeți necesitatea și posibilitatea practicării sportului la toate vîrstele?

Prof. dr. docent Theodor Ilea: Nu mă voi referi, desigur, la activitatea sportivă competițională, ci la un aspect care de cîtăva vreme își face loc în coloanele ziarului dv.: ODIHNA ȘI RECREAREA ACTIVĂ, care permite populației de toate vîrstele să-și refacă capacitatea fizică și psihică a organismului.

Pentru necesitatea acestui gen de activitate „sportivă" pledează faptele de observație curentă. Omul orașului modern trăind și muncind într-un mediu de asfalt, beton și sticlă simte nevoia apropierii de natură, care determină asupra organismului un efect tonic, reconfortant apreciabil, binecunoscut. De aceea, în marile metropole, a devenit de mult tradițională migrarea în masă a populației, la sfîrșit de săptămînă, către zonele exterioare orașului, unde găsește posibilitatea practicării sportului și a recreării în natură sub diferite forme: plimbări, jocuri, canotaj, înot etc.

Redactorul: Ce posibilități are bucureșteanul în această privință?

Prof. Theodor Ilea: Zonele de agrement din interiorul și exteriorul Capitalei s-au dezvoltat mult în ultimii ani, atît ca întindere, cît și ca dotare, iar perspectiva dezvoltării lor este și mai mare. În această privință unele cifre sînt edificatoare. Dacă după război, în 1945, zonele de agrement ale Capitalei însumau 200 ha spațiu verde, în 1959 suprafața lor a crescut la 800 ha, iar în prezent a ajuns la 1 400 ha. În cursul actualului plan de dezvoltare a economiei, spațiile verzi cresc cu 100 ha anual.

Pe lîngă crearea unor mari ansambluri de agrement în interiorul orașului (parcul Tineretului — 85 ha, parcul Balta Albă — 100 ha etc.) se prevăd lucrări complexe de asanare și amenajare a cursurilor de apă (Dîmbovița, Colentina, Argeș). Pe unele din aceste cursuri vor apare ca zone de agrement noi oglinzi de apă (lacurile Ciurel, Chitila, Grivița-Străulești), iar unele lacuri existente vor fi asanate și amenajate pentru sport și recreare (Fundeni, Pantelimon I și II, Cernica, Pasărea). Suprafața oglinzilor de apă va crește de la 380 ha la 1 800 ha în 1980.

În preajma acestor lacuri se vor amenaja ștranduri, parcuri, locuri de pescuit, hoteluri, cabane, campinguri, moteluri, bufete, restaurante, baze sportive, iar accesul publicului va fi ușurat prin dezvoltarea substanțială a căilor și mijloacelor de transport. Zonele de agrement ale Capitalei vor putea deservi într-o zi 600 000 persoane, adică 40 la sută din populația viitoare a orașului.

Redactorul: Perspectiva apropiată este, desigur, foarte îmbucurătoare și dovedește interesul Comitetului executiv al S.P.O.B., pentru odihna și recrearea populației. V-am ruga să ne împărtășiți părerea dv. despre posibilitățile pe care le are în prezent bucureșteanul în această privință.

Prof. Theodor Ilea: În prezent există încă unele deficiențe, care limitează utilizarea deplină a capacităților zonelor de agrement și sport existente. Să luăm de exemplu ștrandurile: cele 9 ștranduri publice existente în cuprinsul și în afara orașului au o capacitate de 64 000 locuri pe zi și de 7 000 000 pe sezon. Deși capacitatea lor este insuficientă față de numărul populației, în anul trecut numărul vizitatorilor pe sezon a fost de numai 1 milion.

Explicațiile sînt simple: dificultăți de acces spre ștrandurile din exteriorul orașului și lipsa lor de atracție datorită unor dotări necorespunzătoare. Consecința? Supraaglomerarea ștrandurilor din oraș, condiții de igienă și confort necorespunzătoare.

Mai trebuie avut în vedere și faptul, deseori menționat în presă, că ștrandurile de pe lacurile asanate au apă murdară, datorită deversărilor de ape reziduale, în special ale fabricii de zahăr Chitila. Cred că dezafectarea fabricii și curățirea fundului lacurilor asanate sînt măsuri care se impun ca urgente.

Redactorul: Cum poate fi stimulat interesul publicului pentru zonele de odihnă, agrement și sport?

Prof. Theodor Ilea: Se preconizează în prezent mai multe feluri de măsuri. În primul rînd, creșterea forței de atracție a locurilor de recreare prin dotări moderne, corespunzătoare. Parcul de cultură și odihnă Herăstrău, precum și alte parcuri vor fi dotate cu clădiri și instalații moderne, foarte variate și atrăgătoare pentru jocuri și distracții pentru toate vîrstele.

La ștranduri, în special la cele exterioare, se preconizează amenajarea de locuri de joacă și sport, ringuri de dans, bufete, restaurante etc., care să permită prelungirea perioadei de odihnă, recreare, după ora de îmbăiere.

Prin aceste măsuri, ca și prin altele ce vor urma, bucureșteanul va fi tot mai mult atras de o activitate pe cît de plăcută, pe atît de utilă sănătății, bunei stări a organismului în condiții de igienă și confort corespunzătoare. În această direcție, organele sanitare desfășoară alături de alte organe ale S.P.O.B o activitate susținută.

Redactorul: Ce recomandați bucureștenilor în situația existentă?

Prof. Theodor Ilea: Posibilitățile de recreare și sport existente trebuie folosite pe deplin. Simpla plimbare în decorul natural este extrem de favorabilă pentru sănătate. Tonusul nervos și muscular, secrețiile glandelor interne, digestia, circulația sîngelui se regularizează, somnul devine mai profund și mai odihnitor după o asemenea plimbare. Multe alte argumente pledează pentru recreare, odihnă activă și sport la toate vîrstele.

Recomandarea mea este în direcția promovării unor astfel de practici în rîndul întregii populații. Mă bucur că ziarul „Sportul popular" dezvoltă o astfel de acțiune.

Redactor:
VASILE TOFAN

PASIUNE

Întregul sat îl prețuiește pe tehnicianul de drumuri și poduri, NICOLAE OPRESCU. El este foarte cunoscut și în comunele din jur ca un inimos președinte de asociație și, totodată, ca un bun sportiv. Așa se face că, în drum spre satul Cringuri de Jos, am aflat multe lucruri frumoase despre el.

— Asociația Viitorul Cringuri s-a născut, abia anul acesta — ca să spun așa, ...oficial, ne spunea unul din însoțitorii noștri — dar ea a existat cu mult înainte de a fi constituită, datorită dragostei pe care au manifestat-o tinerii de aici pentru sport și entuziasmului actualului președinte.

Am mai aflat că întreaga familie Oprescu este pasionată după sport. Cu o zi înainte de „duminica cultural-sportivă" la care ne duceam și noi, toată familia se afla pe cocheta bază sportivă din sat. Soția președintelui îngrijea pista de popice, în timp ce el și cei trei fii ai săi puneau la punct terenurile de sport și sectoarele de atletism.

★

...Am ajuns în sat. Se juca fotbal, volei, popice, se desfășurau întreceri la atletism. Îl căutăm pe președinte. Cineva ne ajută:

— Uite-l pe terenul de fotbal. Este extrema dreaptă... poartă numărul 7. Cel cu numărul 3 este băiatul lui — stoperul nostru. Și mai are doi: cel cu mingea și cel de la centrul terenului.

— Cîți ani are președintele dv., de mai joacă și acum?

— În orice caz, mai puțini decît Stanley Mathews... Să tot aibă vreo 45... Dar e titular. Nu se lasă mai prejos decît băieții.

...În pauză, facem cunoștință cu un om de statură mijlocie, suplu, și de o voioșie și o vioiciune juvenile.

— După cîte văd, jucați cu sete fotbal...

— Mă răzbun și eu pe vremea cînd aș fi vrut așa de mult să-l practic, dar nu aveam decît o minge de cîrpă care se încurca în iarbă, de ne rupeam picioarele bătînd-o. De aceea mi-am zis că voi face pentru băieții din sat tot ce îmi va sta în putință să aibă un teren bun, echipament și materiale. Și sînt așa de mulți tineri cărora le place sportul...

— Am auzit ceva în legătură cu un program de varietăți pe teme sportive...

— Am organizat unul la Căminul cultural, la care au participat cu entuziasm toți iubitorii sportului. Spectacolul s-a bucurat de succes, iar pentru noi aceasta constituie o mîndrie. În plus, am imprimat pe bandă, după radio, toate emisiunile de varietăți cu subiect sportiv și seara ne adunăm și le ascultăm.

— Fiii dv...?

— Buni băieți! Primul, Ion, este în clasa a IX-a. Îi place mult sportul, dar este și un pictor talentat. A obținut premiul trei pe țară la concursul „Cea mai frumoasă lucrare personală", organizat de „Cravata roșie", cu lucrarea în ulei „Luminiș de pădure". Al doilea, Marian, este elev la Școala de telecomunicații, iar cel mic, Dumitru, este în clasa a VII-a la școala generală de aici. Toți sînt titulari în echipa noastră care activează în campionatul raional, unde a cîștigat toate meciurile la scor. În scurta existență a asociației ne-am format cîteva echipe la volei, popice, atletism. Sperăm să înfiripăm și la alte ramuri sportive.

Ne-am despărțit de simpaticul nostru interlocutor urîndu-i succes în tot ceea ce face pentru propagarea sportului în satul Cringuri de Jos, raionul Găești, regiunea Argeș.

A. BREBEANU

S-a dat startul în mult așteptata probă de triciclete!... Aspect de la întrecerile organizate de către asociația sportivă „Blocuri Ferentari", în cadrul unei frumoase duminici sportive

Foto: V. Bageac

VIRGIL LUDU

Fisura albastră*)

Din tren, cînd vii sau treci spre Predeal, din gara Bușteni Fisura Albastră pare un jghiab negru în stînca nu totdeauna scăldată de soare. Ai spune, loc pentru vulturi sau zăpezi de primăvară, pentru ploi și vînt, pentru nopți întunecoase și reci.

Dar omul iscoditor și neînfricat a gîndit că această trecere spre cer prin imposibil îi e sortită lui. Și iată-l luptînd zile și nopți cu stînca și cu gravitatea, cu timpul și cu el însuși. Nu multe sînt în istoria cuceririlor alpine românești, povestiri atît de pasionante ca această a Fisurii Albastre. S-o ascultăm...

Traseul a fost descoperit de ochiul încercat și neobosit al celui mai vîrstnic dintre alpiniștii români, Emilian Cristea, un fel de Guido Rey al nostru. Aceasta se întîmpla în vara anului 1945.

De jos din Valea Albă și de la bază, traseul nu părea să aibă dificultăți de neînvins. Firește, un traseu greu, dar nu imposibil. Așa par, de altfel, toate lucrurile grele în viață: simple, cu atît mai simple, cu cît se dovedesc mai tîrziu complicate și de nedezlegat.

Cine ar fi gîndit atunci în primele tentative de cunoaștere și parcurgere ale acestui traseu, care va deveni redutabila și vestita Fisură Albastră, că vor trebui pentru cucerirea ei 44 de escalade, 100 de zile, din care 23 de nopți în perete, 300 de pitoane și 300 metri de coardă. Iar în ani, nu mai puțin de ȘAPTE, șapte ani de încercări și speranțe.

Primul care a asaltat Fisura a fost Emilian Cristea, urmat de cei cincisprezece secunzi ai săi, între care Aurel Irimia, Gh. Rosculeț. De ce este atît de inospitalieră și inaccesibilă Fisura Albastră? Pentru că escaladarea pe pereți nu se poate face din lipsa fisurilor decît cu dificile traversări. Sînt apoi

*) Fragment din „Cartea muntelui", lucrare în curs de apariție la Editura UCFS.

porțiuni întregi de gresie, sfărîmicioasă în care ciocanul caută zadarnic loc pitoanelor. În sfîrșit, pentru surplombele, adesea parcă de netrecut ale părții superioare a traseului și pentru întreaga lungime, varietate și dificultate a Fisurii, care cere deopotrivă și în tot timpul, calități, tehnică, încordare, curaj.

Numai o îndrăzneală vecină cu uitarea de sine, o îndemînare în care pînă și vîrfurile degetelor și ale picioarelor sînt hotărîtoare și o rezistență aproape neomenească pot învinge acest culoar înrudit prin încăpățînare și răutate cu cele din Mont Blanc, Dolomiți sau Caucaz.

Tot încercînd mereu, pe vreme bună și rea, în zile lungi de vară și încercări repezi de toamnă, au trecut lunile, anii. Ca un melc care își poartă încet, dar sigur și statornic cochilia și frunza de dud găsită în drum, alpinistul a cîștigat metru cu metru zidul rece neprimitor, de care acum îl leagă mai presus de viață, dorința de a-l stăpîni.

Au fost clipe înfiorător de grele, acolo sus în vecinătatea norilor și a furtunii. Urcușuri care-ți fură respirația, hornuri prin care te strecori hoțește, aproape sugrumîndu-te, echilibre imponderabile în flexorii degetelor.

Zile de încordare, cînd un semn al corzii, după minute nesfîrșite de așteptare, însemna încă puțin înainte. O luptă de centimetri, de păianjen care-și țese pînza sau de furnică purtîndu-și stoic firul de grîu sau fărîmitura de pîine.

Zile, în care de sus cad peste tine pietre nevăzute, în care gura uscată de sete de peste douăsprezece ore așteaptă un picur de apă sau dimpotrivă zile în care ploaia strecurată prin horn, se cerne la nesfîrșit pe lîngă tine, pe tine, prin tine, cînd ai senzația unei plante acvatice sau a unei băi reci, sub duș.

Și nopțile, nopțile acelea de veghe, de frig sau de dură trezire, ancorați pe o jumătate de metru pătrat, suspendați sute de metri deasupra prăpăstiilor, cu stelele cerului sclipind deasupra ta și cu stelele caselor de pe Valea Prahovei sub picioarele tale stingîndu-se în zori una cîte una, asemenea orelor de așteptare înaintea unui atac pe front. Omul și muntele, omul și natura. Luptă de secole pentru o împrietenire de ore și zile!...

Și iată că într-un august 1952, în al șaptelea an de încercări și speranțe, Fisura Albastră a fost învinsă și omul a urcat

biruitor prin ea, pînă pe creasta muntelui Coștila, la cerul albastru, care din cînd în cînd se zărea în popasuri și care, țel și speranță a dat numele acestei încercări de ani de zile: **FISURA ALBASTRĂ!**

A fost cea din urmă înfruntare a muntelui. Cinci zile de atac dezlănțuit și dornic de victorie, în care coarda și prietenia au învins imposibilul. Ca orice strădanie îndelungată și această năzuință și luptă s-a soldat cu victorie. Și astfel omul s-a dovedit încă o dată mai tare decît piatra și decît sine însuși!!

Va trebui neapărat povestită într-o zi această cucerire de Matterhorn a Fisurii Albastre. Sfătosul Emilian Cristea și tinerii lui însoțitori vor intra astfel fără pitoane și carabiniere, în literatura și istoria muntelui.

Peste un an, în 1953 și — apoi pînă în 1955, deci timp de trei ani, alți alpiniști, din noua generație, prieteni de schi spre vară pe Valea Albă — Alexandru Floricioiu cap de coardă, Norbert Hiemesch și Roland Velkens secunzi — asaltează din nou Fisura Albastră, de astădată pe „directisimă".

A fost o nouă luptă, acerbă cu stînca și vicleșugurile ei. Pentru a o învinge au trebuit 80 de ore de lucru efectiv, cinci surplombe și am spune, fără exagerare, o eroică traversare în scărițe a tavanului de zece metri, adevărată punte de trecere a diavolului.

S-au folosit pe traseu patru bivuacări, nici una prea plăcută, corzi de patruzeci de metri, lucru acrobatic de mare îndemînare, finețe și curaj, la șapte sute de metri deasupra firului văii, un curaj care ar speria pînă și pe aviatorii sau parașutiștii cei mai îndrăzneți.

Astfel a fost învinsă pentru a doua oară, în iulie 1955 Fisura Albastră, cea mai dificilă escaladă a munților noștri.

De atunci puțini, foarte puțini — între alții Hurbean și Jitaru în 1957 — au mai îndrăznit să iasă spre creastă și cer, prin Fisura Albastră.

Pentru toți îndrăgostiții de alpinism, Fisura rămîne un simbol, o invitație la îndrăzneală și virtuozitate alpină. Pentru noi ceilalți, îndrăgostiți calm, romantic de munte — dovada iscusinței omenești și a victoriei omului asupra naturii. Iar pentru Bucegi, pentru ei, munții, Fisura Albastră este înțelegerea resemnată a voinței și a puterii omului și dovada de eternă prietenie a învingătorului cu învinsul.